

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У 19937/13
07.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Гордана Михаиловић, адвокат из Београда, Интернационалних бригада 13, против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање, ради поништаја решења УП II-02/6 број: 180.2-528/13 од 29.10.2013. године, у предмету остваривања права из осигурања, у нејавној седници већа одржаној 07.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за здравствено осигурање УП II-02/6 број: 180.2-528/13 од 29.10.2013. године, и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Филијале Републичког фонда за здравствено осигурање за град Београд са седиштем у Београду-испостава Палилула, УП I 03-3 број: 54.2-6/2013-157 од 20.08.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање повреде на раду, као на закону неоснован.

Тужбом, коју је поднео Управном суду преко пуномоћника дана 23.12.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога, наводећи да је неспорно да се тужилац повредио за време радног времена, када је остваривао своје законско право на паузу, са којих разлога је погрешан став туженог да се ради о институту повреде на радном месту, већ се ради о институту повреде на раду. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да у свему остаје при разлозима у образложењу оспореног решења, те предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима

("Службени гласник РС" бр. 111/09) решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе и списка предмета ове управне ствари, те испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је првостепено решење од 20.08.2013. године, којим је тужиоцу одбијен захтев за признавање повреде на раду, као на закону неоснован, донето правилно и на закону засновано сагласно одредбама Закона о здравственом осигурању ("Сл.гласник РС", број 107/05...119/12), и сагласно Инструкцији Министарства здравља број: 011-00-142/2012-20 од 07.08.2012. године.

Изложени закључак туженог органа не може се прихватити као правилан.

Одредбама члана 33. став 1. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС", бр. 107/05 ... 55/13), прописано је да право на здравствену заштиту за случај настанка болести и повреде ван рада обухвата здравствену заштиту у погледу превенције и раног откривања болести, здравствену заштиту у вези са планирањем породице, као и у току трудноће, порођаја и материнства до 12 месеци након порођаја, као и здравствену заштиту у случају болести и повреде ван рада без обзира на узрок, која се обезбеђује на примарном, секундарном и терцијерном нивоу, у зависности од здравственог стања осигураног лица, у складу са овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона (став 1.); повреда на раду, у смислу овог закона, је свака повреда, обољење или смрт настала као последица несреће на послу, односно као последица сваког неочекиваног или непланираног догађаја, укључујући и акт насиља које је настало услед рада или је повезан са радом и који је довео до повреде, обољења или смрти осигураника која је наступила одмах или у периоду од 12 месеци од дана настанка повреде на раду (став 4.).

Одредбом члана 4. став 1. тачка 6. Закона о безбедности и здрављу на раду ("Службени гласник РС", бр. 101/05), прописано је да је радно место простор намењен за обављање послова код послодавца (у објекту или на отвореном као и на привременим и покретним градилиштима, објектима, уређајима, саобраћајним средствима и сл.), у којем запослени борави или има приступ у току рада и који је под непосредном или посредном контролом послодавца.

Имајући у виду изнето, нејасни су разлози туженог органа дати у образложењу оспореног решења да је првостепени орган правилно утврдио да се тужиоцу не може признати право на повреду на раду имајући у виду да повреде на раду, повреда на путу од куће до посла, као и за време паузе на раду, може се сматрати повредом на раду у смислу прописа о пензијском, инвалидском и здравственом осигурању.

Такође, тужени орган уз одговор на тужбу, није доставио Инструкцију Министарства здравља број: 011-00-142/2012-20 од 07.08.2012. године, на коју су се позвали првостепени и тужени орган у образложењима својих решења, са ког разлога се законитост оспореног решења не може са успехом испитати, поготово што наведена Инструкција није објављена, односно ако се не објављује она за овај суд има карактер доказа, са ког разлога је морала бити приложена списима предмета туженог органа.

Како у списима предмета нема доказа који су према примењеном материјално-

правном пропису релевантни, а тужени за своју одлуку није дао јасне и на закону засноване разлоге, суд је нашао да је оспорено решење захваћено повредом правила поступка из одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), те је код таквог стања ствари, нашао да тужбу треба уважити и поништити оспорено решење. Тужени орган ће у поновном поступку отклонити наведене недостатке и правилно применити материјално право при доношењу нове и на закону засноване одлуке.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у конкретној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. у вези са чланом 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.10.2015. године, 1 У 19937/13

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа-судија
Др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/РР